

Carina Wøhlks prædiken til World Aids Day

Taler

Carina Wøhlk
Præst

Dato

1. december 2012

Sted

Helligåndskirken

Omstændigheder**Prædikentekst**

Paulus' Brev Romerne kapitel 14, vers 7-8

Den bibellæsning, jeg har valgt til i aften, finder vi hos Apostlen Paulus i hans brev til menigheden i Rom: ¹

”For ingen af os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv. For når vi lever, lever vi for Herren, og når vi dør, dør vi for Herren. Hvad enten vi altså lever eller dør, tilhører vi Herren”.

Amen!

Vi skal leve og ånde for fællesskabet. Det er det, vi er her for i aften. Det kan godt være, at vi er vildtfremmede for hinanden, men meget binder os sammen. Vi har bænket os her i Helligaandskirken for at tænke på alle dem, vi har mistet til hiv og aids. Vi sidder her for at sikre, at vores døde ikke synker hen i glemsel.

Vi skal leve og ånde for fællesskabet. Det er det, vi er her for i aften. Det kan godt være, at vi ikke kender hinandens navne, men vi ved, at den 1. december kaldes for World Aids Day. Vi ved, at kirkerummet hilser både levende og døde velkommen.

Selv om vi ikke mæler et ord til hinanden, taler tæpperne, der hænger tungt ned fra pulpiturene, deres tydelige sprog. De sukker dybt om alle de mennesker, hvis åndedrag er ebbet ud.

Rundt omkring i rummet fremkalder Body Maps også malende forestillinger – om hiv-smittedes tanker og tårer, drømme og drivkraft. Læg mærke til, at nogle af tavlerne ikke rager så højt op. De er skabt af børn, der har levet med hiv hele

deres liv. Virus trænger ikke kun ind i voksne kroppe...

Fra 2011 til 2015 er det verdensomspændende tema for World Aids Day: "Getting to zero" – altså "At nå til nul". "Nul" er ellers ikke umiddelbart et ord, vi forbinder med noget positivt.

Hvem har lyst til at være nul og niks i andres øjne? Hvem vil spille eller spille en aften på at se en fodboldkamp, der ender med en nullert? Hvem ønsker sig et humør, der er på nulpunktet? Nej, vel? Ingen.

Men i denne sammenhæng er nul det, vi stræber efter. Nul diskrimination. Nul stigmatisering. Nul kriminalisering. Og i sidste ende – nul hiv-smittede. Vi vil nedbringe alt det til nul, som lægger vores fællesskab øde.

Sidste år blev hele 2,5 millioner mennesker smittet med hiv, og 1.7 millioner døde af aids. Netop nu lever flere end 34 millioner mennesker med hiv på verdensplan. Jo, nedtællingen til nul drøjer en tid – og mange døjer med sygdommen.

Mennesker, der lever med hiv, er i stadig kamp. Nogle må slås for adgang til medicin – og de mest basale menneskerettigheder. Andre må slås med bivirkninger – og medmenneskers fordomme. Det kræver mange kræfter. Det udmarver det menneskelige værd. Man kan blive så kamptræt. Man kan blive så isnende isoleret.

I oktober måned deltog jeg i en konference i Sverige. Konferencen handlede om kirkens møde med bøsser, lesbiske, biseksuelle og transpersoner. Hiv og aids var en naturlig del af dagsordenen, men altså ikke det bærende tema.

I konferencen deltog Ann-Christine – et vævert væsen med bløde lemmer og blide øjne. Hun trådte frem for os og fortalte sin historie. Ann-Christine blev født – som dreng. Lille Åke vidste tidligt i sit hjerte, at han var en hun – og at det ikke var noget, hun skulle tale højt om.

Som voksen valgte Åke at blive præst. Bag Åkes præstekrave levede Ann-Christine en skyggetilværelse. Det var så tavst. Det var så ensomt. Også selv om livet med tiden bød på både ægteskab og børn.

Men en dag tog Ann-Christine mod til sig og sprang ud. Både menighed og biskop spærrede øjnene op – og valgte så også at åbne deres hjerter. Ann-Christine trippede lige ind i fællesskabets favn. Og det kunne hun, fordi alle omkring hende mærkede, at de elskede hende, som hun var - indeni.

Jeg fortæller om mit møde med Ann-Christine, fordi hun har et særligt budskab – også til os her i aften. Hun stillede spørgsmålet: ”Hvad vil jeg have, I ser, når jeres øjne glider hen over mit ansigt og min krop?”. ”Et menneske”, lød hendes enkle svar.

Vil vi ikke alle sammen gerne have, at andre ser bag om vores kønsidentitet, seksuelle orientering og hiv-status og genkender behov og bekymringer, håb og hudløshed – alt det, der er såre menneskeligt, alt det, der forener os midt i al vores forskellighed?

I morgen er det 1. søndag i advent. Advent forbereder os på jul – på fortællingen om den Gud, der netop blev menneske i Jesus Kristus. Nu ved vi, hvem han er. Nu ser vi hans ansigt. Nu kender vi hans inderste væsen.

Åke tog kjole på. Og sådan blev Christine sig selv. Gud ikklædte sig kød og blod. Og sådan viste han os, at vi kan være os selv. Vi kan hvile i vores menneskelighed. Vi kan stå foran Gud – klædt af til det skind, han har taget på sig. Der er ingen grund til figenblade og forstillelse.

I den nytestamentlige læsning, jeg har valgt til denne aften, hører vi en væsentlig sætning: ”Ingen af os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv”. Hvad vil det sige? Ja, det betyder i hvert fald, at vi aldrig er overladt til os selv – hverken i livet eller i døden. Heller ikke når vi føler os allermest alene - som Ann-Christine, da Åke havde bukserne på.

Men ordene fra Romerbrevet er også en fordring. Gud kom ind i denne verden for at være os nær. Og han kom for at lære os nærhed. Evangeliet er soleklart: Vi skal være os selv – og aldrig os selv nok. Vi har brug for hinanden. Det er i hvert fald ét skab, vi aldrig må hoppe – eller skubbe hinanden - ud af, og det er fællesskabet.

Om lidt skal vi tænde lys for vores døde ved alteret. Og kort tid efter knæler vi deroppe for – skulder ved skulder – at tage imod brød og vin. Alterskrankens

arme rækker ud imod evigheden. Vi går altid til alters med dem, vi savner.

Og når vi rejser os fra knæfaldet, forstår vi, at nadveren er en gave, der bliver ved med at give. Alt det, vi får her i livet, skal vi dele med hinanden – både glæden og sorgen. Så bliver glæden større og sorgen mindre.

Det er World Aids Day. Hiv og aids har berøvet os så mange. Men de mennesker, vi har mistet, har beriget vores liv. Vi har meget at give. Til hinanden. Vi har meget at gøre. Sammen. Der er en sygdom, der skal sendes til tælling. Der er en tavshedskultur, der skal råbes op. Der er en fordømmelse, der skal kæmpes ned.

Vi skal leve og ånde for fællesskabet. Det er det, vi er her for i aften. Det kan godt være, at vi spredes for alle vinde inden længe. Men vi kan tage noget med os herfra. Næmlig følelsen af samhørighed – med vores døde, med hinanden og med Gud. Lad os blive ved med at trække vejret - også ud af kirkerummet. Ja, lad os tage en dyb indånding og gå ud i verden for at puste nyt liv i nærheden og næstekærligheden.

Amen!

1. Paulus' Brev Romerne kapitel 14, vers 7-8

Kilde

Tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/carina-wohlks-praediken-til-world-aids-day>